

„Noviny z našeho Domova seniorů Nové Strašecí“

Zabydlel se u nás vodník

ÚVOD

Tak jsme na konci první poloviny letošního roku, a tak nám dovolu,te, abychom Vám připomněli, co jsme spolu od posledního vydání prožili a co nás ještě čeká.

Redakce

Vážené dámy, vážení pánové, moji senioři

A už zase jsou prázdniny. Jistě si všichni vzpomenete na písničku Valérie Čižmárové ze 70. let - **Léta letí...**

„Léta letí a já denně čekám, kdy se vrátíš ke mně s pokáním.

Za pár let už budeš kmet a já se sotva svodům světa ubráním.

Léta letí. (Léta letí a čas utíká.)

Léta letí. (Léta letí a čas utíká.)

Léta letí a tvůj syn už má hlas jak Šaljapin“

...a zrovna tak to utíká i nám. Pojem –„prázdniny“, žádné domácí úkoly, žádní učitelé, zkoušení, jen vyhlídka dvou měsíců prima života. Za nás ještě skautské a pak pionýrské tábory, prázdniny u babičky, tři týdny s rodiči v Bulharsku, konzumace konzerv Luncheonmeat na trampských vandrech a portách. No jó....to všechno odnes čas, to všechno odnes čaaaasssss.....

Tak a teď zpět do reality a dnešního dne.

Je za námi velká akce „**Berounka**“ a já postupně dostávám zpětnou vazbu na váš pobyt v Ludmile, a i když nám většinou přšelo, bylo to skvělé. Byli nadšeni i naši hosté starosta města Karel Filip, místostarostka Libuška Vosátková, Daniela Nagyová ze Zahraničního odd. Kanceláře hejtmana KÚ i bývalá radní Zuzka Stöcklová a ředitel Domova ve Smečně Petr Šála, rovněž redaktorka Rakovnického deníku Jana Elznicová, která přijela se svojí maminkou. Reportáž z našeho pobytu bude zveřejněna v Rakovnickém deníku do 14 dnů.

Účastníci 4. ročníku „Berounka“

Bezvadná byla soutěž „O nejkrásnější nohy“, taneční kreaace při hudbě Petra Štáfka a pana Šitty. Návštěva Rozvedčíku, vystoupení přátel ze Zavidova a nakonec zlatý hřeb – večer ve stylu „RETRO A FILMOVÝCH POSTAV“.

Pepánku, dáte si pivíčko?

Letos se nám nevydařil pouze výlet na Bránov, plavba po Berounce na lodi a návštěva Pamětní síně Oty Pavla. Tak to naplánujeme na příští rok.

V Ludmile bylo fajn

Co nás čeká příjemného v nejbližší době?

30.7. Posezení pod smrkem s harmonikou (p.Černý)

21.8. Soutěž „**Domov hledá talent**“ (všechny informace k soutěži vám sdělí Hanka se Šárkou) – soutěž se týká i zaměstnanců

9.9. Zábava „**Pěkná**“ – tam to rozjedem na plný pecky, zpívat a tancovat, prošoupem kecky...

30. léta – léta krásných žen a

šarmantních mužů

Co nás čeká technického?

- 1) Připravuji **rekonstrukci prádelny**, do které jsem za dobu svého působení v domově zakoupila zatím jen velkou sušičku prádla a nový mandl. Je však

třeba celková rekonstrukce elektřiny, vody, dlažby, omítky, výměna praček a další sušička. Bude to taková rekonstrukce, jakou prošla i naše kuchyně. Omezení pro vás z toho nebude celkem žádné, snad šetření prádlem, protože vše budeme posílat do prádelny v Rakovníku. Po rekonstrukci předpokládám, že budeme všechno prádlo prát opět v domově.

- 2) **Oprava plotu** při vstupu do areálu. Opravu zajistí pracovníci naší údržby.
- 3) **Auto Duster** – co se týče výměny automobilu Felicia za Dacia Duster, zatím „to prochází“ kanceláři KÚ.

A to je asi tak vše, přeji Vám krásné, sluníčkové léto

Vaše Miluška Jůnová

Ředitelka

PÁLENÍ ČARODĚJNIC

Letos si jaro dalo opravdu načas a tak jsme nemohli pálení čarodějnic uskutečnit dle původního plánu a opékat si vuřty venku u ohně. I přesto jsme si tuto naši každoroční tradici nenechali ujít, teple jsme se oblékli a sešli se u vatra. Čarodějníci jsme za doprovodu písni p. Šitta upálili na hranici a přemístili se do tepla na jídelnu. Zde už jsme měli připravené pohoštění a nechyběli ani vuřty a dobré pivo spolu s muzikou.

Zábava se opravdu rozjela...

Pořád jen: Na kolena, na kolena, na kolena. Jé, jé, jé

JARNÍ VÝLET

Konečně nám počasí dopřalo si vyrazit do přírody. Navštívili jsme lesovnu KRCHŮVEK, kde jsme viděli kozy, ovce, divoká prasata, ale i roztomilé pejsky. Pak jsme projeli lesem přes Sýkořice do Zbečna k řece Berounce a pokračovali směrem na Křivoklát. Hrad jsme viděli hned z několika pohledů, a protože svítlo krásně sluníčko, výhled od Městečka byl opravdu nádherný.

Bachyně Růženka se svými mlád'aty

Pochovali jsme si i malé štěňátko

... A CO NÁS ČEKÁ DÁL?

25.6-27.6		ZÁJEZD DO REKREAČNÍHO STŘEDISKA
7.8.	od 13:30 hod.	„LUDMILA“ U ŘEKY BEROUNKY POSEZENÍ POD SMRKEM –OSLAVA NAROZENIN (ČERVENEC, SRPEN) p. ČERNÝM
20.8.		DOMOV HLEDÁ TALET (SOUTĚŽ PRO SENIORY)
9.9.	od 13:30 hod.	POSVÍCENSKÁ PĚKNÁ S p. ŠITTOU
0.10.	od 13:30 hod.	OSLAVA NAROZENIN (ZÁŘÍ, ŘÍJEN) HRAJE PETR ŠTÁFEK
6.12.	od 13:30 hod.	MIKULÁŠSKÁ+OSLAVA NAROZENIN (LISTOPAD, PROSINEC), HRAJE PETR ŠTÁFEK
20.12.	od 10:00 hod.	PŘEDVÍÁNOČNÍ POSEZENÍ
27.12.	od 13:30 hod.	SILVESTROVSKÁ ZÁBAVA S p.WACHTLEM

Šárka Patočková Bc. Hana Brožová

....trochu historie

Neměli bychom zapomínat na události, které se odehrály v těchto měsících a jednou z nich je VYHLAZENÍ LIDIC A LEŽÁKŮ.

Vyhlazení Lidic byla násilná historická událost, při níž došlo k vyhlazení značné části obyvatel české vsi Lidice německými nacistickými okupanty. Po úspěšném atentátu československých parašutistů na Reinharda Heydricha v roce 1942 byla obec Lidice ve Středních Čechách v důsledku heydrichiády vypálena a dokonale srovnána se zemí a veškeré místní obyvatelstvo vyvražďeno nebo odsunuto do koncentračních táborů.

Základy Horákova statku

Jen obrys v trávě připomíná kostel sv. Martina a starou školu.

Po atentátu na zastupujícího říšského protektora SS-Obergruppenführera Reinharda Heydricha dne 27. května 1942 se ještě vystupňoval teror nacistických okupantů proti českému národu. I přes popravu stovek lidí a rozsáhlé razie se nedařilo pachatele atentátu dopadnout. Když 4. června 1942 Heydrich na následky zranění zemřel, rozhodli se nacisté v Čechách a na Moravě k dosud neslýchané zavražďovací akci; významný podíl na plánu vyhlazení Lidic měl ambiciózní státní tajemník úřadu říšského protektora SS-Obergruppenführer Karl Hermann Frank.

Nicotnou souhrou okolností byly za oběť vybrány právě Lidice: 3. června se dostal Jaroslavu Pálovi, majiteli továrny na baterie ve Slaném, do rukou podezřelý milostný dopis adresovaný jedné ze zaměstnankyň továrny, jistě Anně Marusczákové z Holous u Brandýska. V něm stálo: „*Drahá Aničko! Promiň, že ti píši tak pozdě... Co jsem chtěl udělat, tak jsem udělal. Onoho osudného dne jsem spal někde na Čabárně. Jsem zdrav. Na shledanou tento týden a pak se už neuvidíme. Milan.*“ Pála, ať už v domněnku, že pisatel dopisu může být zapleten do atentátu, či v obavách, že může jít o provokaci, uvědomil četnictvo a to dopis postoupilo gestapu. Marusczáková, která skutečné jméno svého milence neznala, při výslechu mimo jiné zmínila, že dotyčný ji poprosil, aby v Lidicích rodině Horákových vyřídila pozdrav od jejich syna. Následovala razie v Lidicích a zatčení rodin Horáků a Stříbrných, o jejichž synech bylo známo, že slouží v československém vojsku v Anglii. Domovní prohlídky ani výslechy však neodhalily nic podezřelého. Následujícího dne byl jako přítel Marusczákové identifikován Václav Říha, dělník z Vrapic u Kladna. Ten chtěl vztah s Marusczákovou ukončit, protože byl ženatý a obával se, že jeho nevěra s dívkou z nedaleké vsi vyjde najevo; poslal jí proto s pomocí spolupracovníků onen dopis, který měl vyvolat romantický dojem, že je zapojen do odbojové činnosti a že se odešel skrýt do křivoklátských lesů. Kladenskému gestapu bylo záhy jasné, že Říha, Marusczáková ani Horákové nemají s atentátem na Heydricha nic společného; v Lidicích nebyl objeven žádný arzenál, vysílačky ani skrývané osoby a s tímto výsledkem bylo také podáno hlášení do Prahy.

V Praze se mezitím Karl Hermann Frank v naději, že tím posílí své postavení a napomůže svému jmenování příštím říšským protektorem, rozhodl využít Lidic jako ukázky svého „rázného postupu“. Frank 9. června osobně

předložil při Heydrichově pohřbu v Berlíně svůj záměr Hitlerovi a obratem k němu obdržel souhlas. Lidice měly být vypáleny a srovnány se zemí, dospělí muži zastřeleni, ženy uvězněny v koncentračních táborech a děti dány na „náležité vychování“.

Zde stávaly Lidice – celkový pohled od severu

Členové SS si prohlížejí ruiny

Navečer dne 9. června byly Lidice obklíčeny jednotkami SS a německé policie a nikdo nesměl obec opustit. Organizační štáb celé akce už byl na místě a všemu velel.

Starosta byl přinucen vydat veškeré obecní cennosti a obyvatelé začali být po půlnoci vyváděni ze svých domovů. Muži starší 15 let byli shromažďováni ve sklepě a chlévě Horákova statku. Všechny cennější věci, koně, dobytek, zemědělské stroje apod., byly shromažďovány a odváženy do sousedního Buštěhradu. Ráno 10. června 1942 se na místo osobně dostavil K. H. Frank, aby dohlížel na likvidaci obce. Ženy s dětmi byly nejprve nahnány do místní školy, za úsvitu pak autobusy převezeny do tělocvičny kladenského gymnázia. Mezitím byly zdi stodoly v sousedství Horákova statku obloženy slamníky a matracemi (proti odraženým střelám) a přichystána popravčí četa. Lidičtí muži byli posléze vyváděni ve skupinách (zprvu po pěti, pak po deseti) na přilehlou zahradu a tam stříleni. Celkem jich na tomto místě bylo povražděno 173. Nejstaršímu bylo 84, nejmladšímu 14 let. Všechny domy včetně školy, kostela a fary byly polity benzínem a podpáleny.

V následujících týdnech a měsících byly zbytky vypálených budov vyhozeny do povětří, zničen hřbitov včetně exhumace zemřelých, vykáceny stromy (mimo jediné hrušně nedaleko potoka, která byla Němci považovaná za uschlou), sutí

zavezen rybník a vše srovnáno k nepoznání. K odvozu suti byla na místě zbudována polní železnice. Dokonce bylo na několika místech posunuto koryto potoka, aby nic nezůstalo na svém místě. Filmové záznamy, pořízené samotnými nacisty, dodnes vydávají svědectví o díle zkázy. Prostor, kde stávaly Lidice, měl být učiněn holým polem a jméno obce vymazáno z map.

Dne 16. června 1942 bylo na střelnici v Praze-Kobyliších popraveno dalších 26 lidických obyvatel: sedm žen a osm mužů z rodin Horáků a Stříbrných, uvězněných již dříve, dále devět dospělých mužů, kteří byli osudné noci mimo Lidice (sedm v práci, jeden v nemocnici a jeden se několik dní skrýval v lesích) a dva chlapci, u kterých bylo při evidenci dětí dodatečně zjištěno, že již překročili 15 let věku.

Sousoší zavražděných lidických dětí – každé z nich zde má svou podobiznu.

Na Kladně byly lidické děti po tři dny zkoumány, nakolik jsou z „rasového hlediska“ vhodné k „převýchově“. Tři byly vybrány hned na Kladně, dalších sedm dětí mladších jednoho roku bylo předáno německému sirotčinci v Praze-Krči, ostatních 88 bylo převezeno do Lodže (polsky *Łódź*, německy *Lodsch*, v listopadu 1940 Němci město přejmenovali na *Litzmannstadt*), kde z nich bylo k poněmčení určeno dalších 7. Zbývajících 81 dětí bylo 2. července 1942 převezeno do nedalekého vyhlazovacího tábora Chełmno (německy *Kulmhof*) a tam, pravděpodobně ještě téhož dne, usmrceno výfukovými plyny ve speciálním vyhlazovacím automobilu. Dodatečně bylo na smrt do Chełmna posláno ještě jedno ze tří dětí vybraných k poněmčení hned na začátku. Po válce se přeživší děti s vynaložením velkého úsilí podařilo v německých rodinách a ústavech vypátrat a navrátit jejich příbuzným, bylo jich však pouze 17.

Lidice roku 2009

Sto osmdesát čtyři lidické ženy, které byly 12. června 1942 odtrženy od svých dětí, byly (vyjma několika těhotných, ponechaných dočasně v Praze) převezeny do koncentračního tábora Ravensbrück. Dvanáct dalších bylo do Ravensbrücku posláno dodatečně v následujících měsících. Třiapadesát lidických žen v koncentračních táborech a na pochodech smrti zahynulo.

Celkem přišlo o život 340 lidických obyvatel (192 mužů, 60 žen a 88 dětí).

Ležáky (německy *Ležak*, od roku 1939 *Lezaky*) byla osada na Chrudimsku, která byla 24. června 1942, 14 dní po vyhlazení Lidic v důsledku heydrichiády vypálena a její obyvatele zavražděni nacisty jako odplata za to, že v ní byla ukrývána vysílačka Libuše parašutistické skupiny Silver A, která se účastnila atentátu na říšského protektora Reinharda Heydricha.

24. června časně odpoledne obklíčilo Ležáky 150 mužů pardubické roty 20. záložního policejního pluku „Böhmen“ pod vedením gestapa; na vnější kordón bylo povoláno 30 českých četníků z Chrudimi a Náchoda. Němci shromáždili obyvatele Ležáků i z okolí, kde se právě zdržovali, a odvezli je do pardubické vily Zámeček, kde policejní pluk sídlil a za heydrichiády popravoval. Následně domy vyrabovali a kolem páté zapálili; všech 33 obyvatel starších 15 let bylo po deváté hodině večer zastřeleno u Zámečku. 25., resp. 26. června byla zpráva o vyhlazení Ležáků zveřejněna.

Na podzim 1943 byly trosky budov strženy.

Ležácké děti byly z Pardubic večer převezeny do dětského útulku v Praze a počátkem července do průchozího tábora v polské Lodži, kde byly roztříděny: Dvě děti byly vybrány jako vhodné k poněmčení a zbylých jedenáct 25. července předáno gestapu, načež byly zavražděny patrně v plynové komoře v Chelmně.

Vyhlazení Ležáků přežily sestry Jarmila (* listopad 1939) a Marie (* léto 1941) Štulíkovy, které byly odeslány na převýchovu do Třetí říše. Jarmila se dostala do rodiny zemědělského inženýra Rudolfa Paetla na území Polska. Po válce rodina sama nahlásila, že opatruje dítě určené k poněmčení. Marie byla umístěna do rodiny německého úředníka v Poznani.^[1]

Osadu Ležáky tvořilo 8 domů seskupených kolem mlýna na říčce Ležák v katastru obcí Miřetice a Louka. Po válce nebyly Ležáky obnoveny, ale na jejich místě vznikl památník, který tvoří vyznačené půdorysy původních budov a pietní místo. Od 1. 6. 2008 ho spravuje Památník Lidice.

Šárka Patočková

PO STOPÁCH ZÁHAD

JAK TO BYLO S GOLEMEM?

Ze všech legend o Golemovi je nejznámější ta o Golemovi pražském. Vytvořil jej prý koncem 16. století hlavní rabín pražského židovského města Jehuda Löw ben Becalel. Jak říká pověst, tělo zformoval z hlíny a oživil jej tím, že vložil Golemovi do úst kousek pergamenu s napsaným šemem. Golem zpočátku vykonával ty nejtěžší domácí práce jako sluha, ale pro svoji strašlivou sílu a omezený rozum prý napáchal více škody než užitku. A tak ho rabbi Löw nakonec zbavil života a jeho hliněné tělo ukryl na půdě Staronové synagogy. Půda pak byla uzamčena, schodiště strženo a vstup přísně zakázán. Za dlouhá staletí se tam dostal jen málokdo z těch nejodvážnějších. **„Ten, kdo se tam odváží vstoupit, na místě zemře,“** tvrdili Židé. A skutečně se prý stalo, jak píše Ruthova Kronika královské Prahy, že **„když starosta židovské obce jednou pověřil jakéhosi stavitele, aby budovu opravil, zřítíl se stavitel i se svými pomocníky se střechy a všichni zahynuli.“**

Samozřejmě, že několik jiných odvážlivců na půdě Golema hledalo a ve zdraví to přežili. Snad úplně první byl v 18. století vrchní pražský rabín Landau. Pomodlil se a pak po dlouhém žebříku se vydal na půdu. Strávil však v jejích prostorách jen několik minut, a když se vrátil, byl celý bledý a roztřesený. Co však na půdě viděl, nikdy nikomu neřekl, ani přes veškerá naléhání. Jediné, co svatosvatě prohlásil, znělo: **„Nikdo necht’ se již tam nahoře neopovází rušit klid Golemův.“** Po té opět obnovil přísný zákaz vstupu do půdních prostor.

Uběhlo mnoho let, kdy se nikdo neodvážil Golema hledat, ale lidská zvědavost je někdy silnější než obava o vlastní život, a tak v roce 1920 se známý židovský novinář Egon Ervín Kisch rozhodl půdu prozkoumat. Se získáním povolení měl obrovské problémy, ale nakonec se mu jej podařilo dostat. Golema přes veškeré úsilí nenašel, ale naznačil, že by se Golem mohl skrývat v útrobách pod podlahou, však tato místa není v jeho moci prozkoumat. Do novin pak napsal: **„Mezi hlubokými vypouklými hřbety klenutí nad opěrnou zdí je po staletí štěrka. Je-li tam pohřben výtvar velkého rabbiho Löwa, je tu pohřben do soudného dne. Kdyby se měl exhumovat, zřítíl by se dům boží a v jeho troskách by zůstala těla z masa a kostí i spolu s prachem hliněného těla Golemova.“**

Půda Staronové synagogy je nepřístupná dodnes. K jejím vstupním dvířkům ve výši 10 metrů nad zemí vede jen pár železných skob, zatlučených do zdi. Vstup je tam stále velmi přísně zakázán, a to jak pro různé zvědavce, ale i pro osoby z řad vědců, badatelů, novinářů i filmařů.

Místo odpočinku známého Golema tedy nikdy nebylo odhaleno, a zřejmě dlouho

nebude. Snad je to tak dobře. Vždyť přece všichni dobře víme, že co se má stát - stane se, a co nemá být- nebude.
I když přeci jen,.....? Kdo ví,.....?

Bc. Hana Brožová

Co se událo v Domečku

Od května je plně využívána reminiscenční zahrada, do které je volný přístup z terasy. Klienti chodí na zahradě samostatně nebo s doprovodem prochází jednotlivými zastaveními. Podívají se na nádraží, nakoupí v koloniálu, potěší se pohledem na lesní zvířata.

Někteří pracují ve skleníku a vypěstované saláty a kedlubny postupně sklízíme a zlepšujeme si tak náš jídelníček.

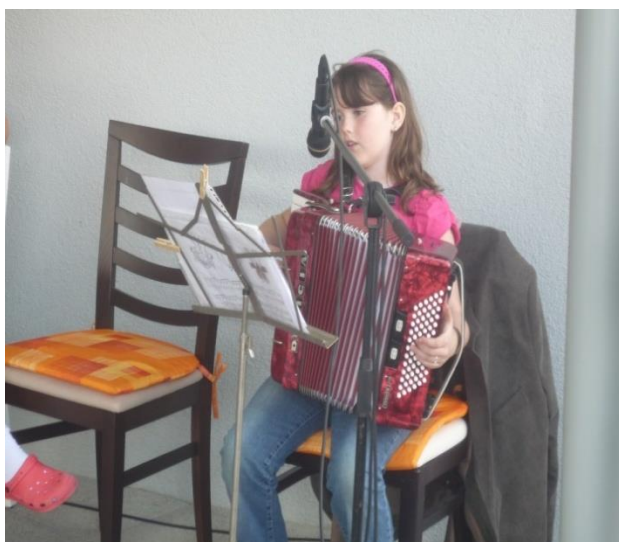
Koloniál je otevřen Po – Pá vždy od 11.00 hod do 12.00 hod. Z Domova nás také můžete navštívit a nakoupit si v koloniálu. Vzhledem k tomu, že ještě není zprovozněn vchod do zahrady, který se bude pro Vás budovat, tak musíte projít budovou. Z těchto důvodů Vás žádáme, abyste si chodili nakupovat na jedenáctou

hodinu, kdy Vám pracovníci přímé péči rádi otevřou a doprovodí Vás na terasu.

Celý koncept zahrady a podpory a péče o klienty byl představen rodinným příslušníkům na setkání dne 9. 5. 2013. Setkání bylo obzvláštněno hudebním vystoupením pana Václava Chaloupky a zpěvem paní Hanky Brožové. Hudebně je také doprovázela Jitka Vošická.

Minulé setkání s rodinnými příslušníky a přáteli našich klientů proběhlo v čase vánočním. Květnové setkání bylo v týdnu, kdy se slavil Svátek matek, proto vystoupily také děti našich zaměstnanců Adélka Fišerová a Barbora Studená. Překvapením byl zpěv našich klientů, kteří zazpívali několik písniček za doprovodu pana Chaloupky.

Bc. Romana Studená

Děláme si radost v Domečku

Na fotografii vidíte paní Kohoutkovou, paní Vajčovcovou a paní Gregorovou. Jedná se o tři paní, které svůj volný čas rády naplňují pracovní činností. Především paní Gregorová ráda vybarvuje obrázky a obzvláštní potěšení jí přináší práce s vodovými barvami. Nejen tyto klienty se pod vedením aktivizační

pracovnice paní Meixnerové podílely na vyrábění čarodějnice a výzdoby Domečku, pro nadcházející jarní a letní období.

Lucie Meixnerová, DiS.

V Domečku je veselo

Klienti v Alzheimercentru Pohoda velice rádi tancují, proto do jejich týdenního programu byla zařazena taneční terapie. Především klientky mají rády, za doprovodu hudby v pomalém rytmu, tančení se šátky, které nám věnovala paní Pixová, za což bychom jí rádi poděkovali. Jindy si zatančí naopak na hudbu dynamickou, vše dle momentální

nálady a rozpoložení. Zde se jedná o hudbu reprodukovanou. Možnost vyjádřit se pohybem je pro klienty velice příjemná.

Muziku, tak zvaně na živo, nám zajišťuje pan Václav Chaloupka. V pátek 7. června jsme si udělali příjemné odpoledne za doprovodu harmoniky. Klientky a někteří klienti roztančili celou terasu. Zpestřením byl vlastnoručně upečený zákusek z Margotky s pařížskou šlehačkou z ledových kaštanů, dle receptu paní Malcové.

Ing. Bc. Slávka Slivoňová

Chorvatsko – krásná země na jihu Evropy.

Dovolená je přede dveřmi a já bych se s Vámi rád podělil o své dojmy o kousku Chorvatska, kam již několik let jezdím k moři. Je to oblast střední Dalmácie kolem hlavního města této oblasti, starobylého Splitu. Možná, že hodně z vás zná písničku Járy Pospíšila, nebo Rudolfa Cortéze, kterou nám zde v Domově zpíval i Richard Adam při své návštěvě.

Nejkrásnější hvězdy hoří ve Splitu nad mořem,
a já pod nimi sám zůstal se svým hořem.
Nejkrásnější hvězdy hoří v noci nad přístavem,
a já pod nimi sám jsem se svým snem.
A když zazní houslí čarokrásný hlas,
ve snách vidím krásná paní jenom vás.
Když za noci jasné hvězdy nad přístavem vzplanou,
v duchu šeptám jen vám: nashledanou!

Ano, tak nějak se o tom zpívá, a věřte, že to je pravda. Když nad Splitem vyjde měsíc, vycházející nad pohořím Kozjak, osvítlí celé splitské pobřeží a pluje po hladině Kaštelanského zálivu. A nad tím vším miliony hvězd, které se zrcadlí ve vodách zálivu. Krásné pobřeží, pláže a příjemní lidé, To vše nabízí tento kout Dalmácie. Teď ještě jen trochu podrobněji k některým místům, která jsou zde.

Jak již bylo řečeno, je to zejména Split, pak řada kaštelů – pevností, jinak tedy v současnosti i sedm malých městeček kolem Kaštelanského zálivu a nakonec město Omiš, jež je střediskem Omišské riviéry.

Split

Největší město na chorvatském pobřeží, hlavní hospodářské, kulturní a dopravní středisko Dalmácie (200 tis. obyv.). Split leží na poloostrově mezi Kaštelským zálivem a Splitským průlivem, jehož západní část zaujímá kopec

Marjan s krásným lesoparkem. Pohoří Kozjak a Mosor chrání město ze severu a severovýchodu před vnitrozemskými vlivy.

Podnebí je středomořské, s velmi suchými teplými léty; průměrná teplota v červenci dosahuje 26,2 °C, zimy jsou vlhké a mírné. Split náleží se svým sedmihodinovým ročním průměrem insolace k nejslunnějším místům v Evropě (na Jadranu zaujímá druhé místo těsně za Hvarem). V okolí se pěstuje ovoce, zelenina a vinná réva.

Split má nejvýznamnější osobní a důležitý nákladní přístav středo- a jihodalmatské ostrovy, dálkové lodní a trajektové linky i do Itálie, letiště, vlakové nádraží (železniční trať přes Knin do Záhřebu), velké autobusové nádraží. Osobní lodní a trajektový přístav, jakož i centrální autobusové nádraží jsou přímo ve středu města.

Split, nábreží s Diokleciánovým palácem

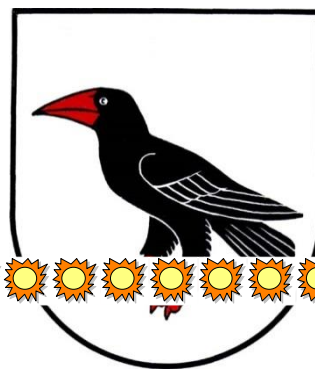
Významné průmyslové středisko a středisko cestovního ruchu, typické dalmatské město s velkým bohatstvím vegetace, včetně lesních porostů. Split je mimořádně bohatý na kulturní památky. Jeho Diokleciánův palác byl zapsán v roce 1979 do listiny kulturního dědictví organizace UNESCO.

Mgr. Bohumil Knobloch

Zajímavosti z Křivoklátska

... konec června se blíží a s ním i odjezd na tolik očekávanou "Berounku", které se někteří z Vás zúčastní. Než se vypravíte do krásné přírody, která obklopuje Berounku, mám pro Vás pár zajímavostí o obci Roztoky u Křivokláta.

Obec Roztoky u Křivokláta leží na soutoku řeky Berounky a Rakovnického potoka nedaleko (jak název vypovídá) hradu Křivokláta. Jedná o středně velké městečko se zhruba 1050 obyvateli, které díky svému umístění tvoří východisko pro řadu krásných výletů.

Území dnešních Roztok bylo obydleno již od mladší doby kamenné, jejich jméno souvisí se zdejším soutokem Berounky a Rakovnického potoka, jejichž vody se často rozlévaly. Není o nich příliš historických záznamů, protože byly vždy tak trochu ve stínu nedalekého královského hradu Křivoklátu. První zmínka o obci pochází z roku 1406, ale již dlouho předtím zde stával dvůr křivoklátského purkrabího a lovčího Jíry z Roztok, k němuž patřilo půldruhého lánu polí. Kdy byl dvorec založen, není známo, snad se tak stalo někdy kolem roku 1370. Jírovo erbovní znamení - černá vrána s červenou zbrojí ve stříbrném štítě - se stalo podkladem pro současný obecní znak a prapor, který smějí Roztoky užívat od března 1992. Až do počátku 19. století se jednalo pouze o malou zemědělskou obec, ale v roce 1824 zde knížata z Fürstenberga založila železnou huť, což přispělo k rychlému rozvoji obce.

Ve 20. století se v obci objevila i další průmyslová výroba - textilní továrna firmy Stein & syn a továrna na obráběcí stroje, v 60. letech pak výroba pneumatického nářadí značky Permon.

Nedílnou součástí obce je osada Karlov, původně knížecí hospodářský dvůr založený roku 1779, a zámek Leontýn. Někdejší lovecký zámček Obora (z r.

1820) byl o 40 let později přestavěn v novogotickém slohu a pojmenován po hraběnce Leontině z Fürstenberka. V současné době je v zámeckém areálu umístěn Domov pro osoby se zdravotním postižením Leontýn.

V blízkém okolí Roztok se nachází řada přírodních rezervací. Zřejmě největší z nich je

Stříbrný luh nacházející se na pravém břehu řeky Berounky, oblast nádherných bukových lesů s významným výskytem bezobratlých živočichů.

Další přírodní rezervací je rezervace Na Babě, nacházející se na levém břehu řeky. Zde najdete řadu chráněných rostlin, byla vytvořena pro ochranu zakrslé a habrové doubravy, která v oblasti roste.

Rezervace U Eremita byla vytvořena v roce 1984 za účelem ochrany přirozeného výskytu vzácného tisu červeného, který v této oblasti roste. Dále proti proudu řeky se nalézají rezervace Nezabudické skály, vytvořené na skalnatých stráních nad Berounkou, na kterých žije sedm druhů plazů, např. ještěrka zelená nebo užovka podplamatá.

Ve východní části katastru obce je vyhlášena přírodní rezervace Červený kříž. Jedná se o lesní rezervaci, která slouží zejména ke sledování změn v lesních společenstvech. Nádherné přírodní scenérie jsou též v okolí vrchu Beraník a na svazích nad údolím potoka Klucná, kolem něhož se rozkládá jedna z nejstarších českých tramských osad - Údolí hříchu.

Doskočilová Eva, DiS.

Ohlédnutí za Mistrovstvím světa v ledním hokeji 2013

Tým ČR do mistrovství vstoupil dne 3.5. zápasem s týmem Běloruska, který jsme vyhráli 2:0. Nebyl to sice nijak oslnivý výkon, nicméně po výsledkově uspokojivém vstupu se čekalo i celkově úspěšné vystoupení.

Druhý zápas jsme hráli s domácím Švédskem, prohráli jsme 1:2. Švédové jsou vždy silným soupeřem, někdy se povede vyhrát nám, někdy jim. Tato porážka, navíc s pozdějším vítězstvím celého mistrovství, tedy nebyla žádná tragédie ani ostuda.

Další zápas jsme prohráli s týmem Švýcarska 2:5. Tohoto soupeře pořád vnímáme jako tým nižší kvalitativní kategorie, proto nás porážka, navíc podle skóre jasná a podle předvedené hry docela zasloužená, překvapila a zamrzela.

To však nebylo to nejhorší, ve čtvrtém utkání jsme museli těžce bojovat o vítězství nad Dánskem. Nakonec rozhodovaly až samostatné nájezdy, a se štěstím jsme vyhráli 2:1. Asi nikdo nečekal, že zrovna s Dány budeme mít tolik práce.

V dalším zápase se nám dařilo trochu lépe, když jsme porazili Slovinsko 4:2. Nad tímto soupeřem jsme také ještě nedávno vyhrávali jasně a větším rozdílem.

Šestý zápas v základní skupině jsme sehráli s týmem Kanady, která byla jedním z favoritů celého turnaje. Naše hra se oproti předchozím zápasům znatelně zlepšila, nakonec jsme však s Kanadou prohráli 1:2.

Před posledním zápasem základní skupiny dorazily dvě posily z NHL - útočník Tomáš Plekanec a obránce Marek Židlický. Jako by naše mužstvo polili živou vodou. Norsko jsme jasně přehráli a konečně se nám dařilo i střelecky, vyhráli jsme 7:0. Doufali jsme, že tým se konečně probudil, a těšili se na další zápasy.

V základní skupině jsme tedy skončili až na čtvrtém místě, což znamenalo, že ve čtvrtfinále nás budou čekat opět Švýcaři, jako vítěz naší skupiny. Po střeleckém probuzení v zápase s Nory jen málokdo pochyboval o tom, že přes Švýcarsko nepřejdeme. Objevily se i názory, že Švýcarsko nás na světovém šampionátu podruhé za sebou neporazí. Bohužel stalo se. Přestože jsme nehráli špatně, se Švýcary jsme ve čtvrtfinále prohráli těsně 1:2, a mistrovství tak pro nás skončilo předčasně a bez medaile.

Útěchou pro nás nemohla být ani skutečnost, že Švýcarsko pak v semifinále porazilo jasně USA 3:0, a podlehlo až ve finále domácímu Švédsku 1:5.

Na letošním mistrovství světa v ledním hokeji tedy zlato získalo Švédsko, na druhém místě skončilo Švýcarsko, a bronzovou medaili získal tým USA po výhře na samostatné nájezdy nad Finskem.

Česká republika skončila nakonec na sedmém místě, čímž vyrovnala nejhorší umístění v samostatné historii ČR z let 1994 a 2007.

Mgr. Miroslav Kougl